

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A törzslap árnyéka**

1. A törzslap árnyéka

János Szikra

A váltómű éles sziszegéssel eresztette ki a hidraulikus nyomást, jelezve a műszak végét. A dinamók nehéz lendkerekei lassan lelassultak, a pedálok rögzítőfékjei pedig fém a fémen csikordulva kattantak be. János-g534 óvatosan kibújt a fülkéje rácsa mögül, és Alinda felé nyújtotta a kezét, hogy segítsen felsegíteni a kimerült Nagymamát a hideg vázról. A lány izmai még mindig remegtek a túlterheléstől, de az öregasszony tekintetében valami szokatlan, rég nem látott melegség dereng fel.

Ahogy a fáradt munkások tömege megindult a szürke folyosón az etetőcsatornák felé, ők hárman a szervizvezeték csöveinek árnyékában maradtak. A Nagymama megállt, és száraz, bőrkeményedéses kezével gyengéden megérintette Alinda karján a kopott azonosítószámot.

- Apádnak pontosan ugyanaz volt a tartása, amikor ingadozott a hálózat - suttogta az öregasszony, miközben a mennyezeti csővezetékeket pásztázta. - Tizennégy éve, amikor téged a gyermekblokkba osztottak, még megpróbálta kikérni a törzslapodat. A kolónia vezetése nem szereti a családokat, Alinda. A család emlékezik, az emlékezés pedig gyengíti a termelési fegyelmet.

Alinda megdermedt. A szüleiről szinte sosem esett szó; a rendszer gondoskodott róla, hogy a lakók csupán elszigetelt egységek legyenek a kalóriatáblázatban.

- Hol vannak most? - kérdezte Alinda halkán, Jánosra pillantva, aki éberén figyelte a járat végét.

- Anyádat a gőzfejlesztő alsó szintjére vezényelték, apádat pedig az L-szektorba - felelte a Nagymama, majd a rongyai mélyéről egy régen elrejtett, csiszolt fémlemezt csúsztatott Alinda tenyerébe. - De ezt megőriztem. Ez bizonyítja, kik vagyunk.